

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 214/03-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. októbra 2003 predbežne prerokoval sťažnosť J. R. a M. R., obaja bytom V., zastúpených advokátom JUDr. J. S., H., ktorou namietajú porušenie svojich práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky rozhodnutím Krajského súdu v Prešove č. k. 2 S 26/01-19 z 27. novembra 2002, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. R. a M. R. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. augusta 2003 doručená sťažnosť J. R. a M. R., obaja bytom V. (ďalej len „sťažovatelia“), zastúpených advokátom JUDr. J. S., H., ktorou namietajú porušenie svojich práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozhodnutím Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 S 26/01-19 z 27. novembra 2002.

Porušenie svojich práv vidia sťažovatelia v nasledovnom, nimi opísanom skutkovom stave. Dňa 4. februára 2000 podali Okresnému úradu v Medzilaborciach, odboru katastrálnemu (ďalej len „správny orgán“), návrh na určenie hraníc parciel č. KN 81

a KN 82 katastrálneho územia V., lebo ich susedka A. S. novým plotom zabrala časť ich pozemku. V konaní pred správny orgán boli sťažovatelia úspešní a doplňujúcim rozhodnutím z 29. januára 2001 im bola proti odporkyni priznaná aj náhrada trov správneho konania. A. S. podala vo veci odvolanie. Krajský súd rozsudkom č. k. 2 S 26/01-19 z 27. novembra 2002 potvrdil rozhodnutie správneho orgánu vo veci samej, ale zrušil jeho doplňujúce rozhodnutie z 29. januára 2001 a sťažovateľom nepriznal náhradu trov konania. Práve v nepriznaní náhrady trov konania krajským súdom vidia sťažovatelia porušenie svojich práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovatelia podali 2. apríla 2003 vo veci podnet na mimoriadne dovolanie Krajskej prokuratúry v Prešove. Ich podnetu však nebolo vyhovené. Preto ústavný súd je toho názoru, že najneskoršie 2. apríla 2003 mali sťažovatelia k dispozícii právoplatné rozhodnutie krajského súdu č. k. 2 S 26/01-19 z 27. novembra 2002.

Ústavný súd podanie sťažovateľov vyhodnotil podľa jeho obsahu ako sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, a to i napriek jeho označeniu „podnet“, lebo sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je v súčasnosti jediným spôsobom, ktorým môžu dosiahnuť pred ústavným súdom ochranu svojich základných práv.

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Skúmal pritom, či vyhovuje požiadavkám ustanoveným § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Zistil, že sťažnosť je podaná oneskorene. Ústavný súd už vo viacerých svojich rozhodnutiach uviedol, že sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany ústavnosti (napr. III. ÚS 64/02). Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde možno sťažnosť podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Od 2. apríla 2003, keď na základe tvrdení sťažovateľov títo

už mali k dispozícii rozsudok krajského súdu č. k. 2 S 26/01-19, do 14. augusta 2003, keď podali sťažnosť na pošte, uplynuli viac ako dva mesiace.

Oneskorenosť podania sťažnosti nemožno odstrániť. Preto ústavný súd nevyzýval sťažovateľov ani na odstránenie iných nedostatkov ich podania (splnomocnenie pre právneho zástupcu vyhovujúce § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde, nie je pripojené napadnuté rozhodnutie, chýba primeraný návrh výroku rozhodnutia ústavného súdu etc.).

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. októbra 2003